alle Andre, saaledes at de skulle have Lov til at seile paa uden at risikere Noget derved. Altsaa, man kan ikke give Reglerne saaledes, at Tilsidesættelse af dem ubetinget skal medføre Erstatningsansvar. Hvad kan man altsaa gjøre? Man kan her i Loven udtale, at Regjeringen er bemyndiget til gjennem kongelig Anordning at give det Slags Forskrifter, som tidligere ere givne igjennem Ministeriets Bekjendtgjørelser, saaledes at disse Regler altsaa faae samme Betydning, som om de vare givne ved Lov; dette vil ikke føre til det Resultat, at Tilsidesættelse af disse Regler ubetinget skal føre til Erstatningsansvar. En Tilsidesættelse af Regler, som ere paabudte i Lov, vil naturligviis altid medføre, at der bliver en Formodning mod den Paagjældende, der saaledes har krænket og tilsidesat Loven, om Forseelse fra hans Side; men deraf følger ingenlunde, at det privatretlige Mellemværende mellem ham og Andre ubetinget skulde være afgjort til hans Skade, thi der kan fra den anden Side være skeet Ting, som naturligen bør vende Forholdet om. Der kan altsaa i Loven udtales, at Den, der tilsidesætter de Regler, hvorom der er Spørgsmaal, vil udsætte sig for, i Medfør af de almindelige Regler om Skadeserstatningsansvar, at kunne komme til at erstatte en saadan Skade, idet han navnlig maa betragtes som Den, der har krænket en Lovbestemmelse, og at han desuden vil efter Omstændighederne blive at idømme Bøder indtil 100 Rd. — Jeg vilde nødigt have været med til at stille Forslag om en anden Affattelse af denne Lov, der er kommen til os til 2den Behandling paa et saa fremrykket Stadium, efterat Loven først har været behandlet i Landsthinget, naar jeg kunde have Grund til at frygte for, at Vedtagelsen af en saadan anden Affattelse skulde udsætte Lovens Gjennemførelse for nogensomhelst Vanskelighed; men jeg nærer den sikkre Overbeviisning, navnlig hvis den høitærede Minister vil slutte sig til dette Forslag eller ikke modsætte sig det, at det vil være let ogsaa at føre Sagen igjennem i denne Skikkelse i det andet Thing. Jeg nærer, som sagt, den fulde Fortrøstning, at den Form, jeg har været med at foreslaae denne Lov given, er at foretrække for den, hvori Lovudkastet er kommet til os fra det andet Thing, og jeg har efter denne Overbeviisning ikke kunnet undlade i alt Fald at gjøre Forsøg paa at faae denne heldigere Affattelse bragt tilveie.

Indenrigsministeren: Jeg kan slutte mig til den sidste Udtalelse af det ærede Medlem, som nu satte sig; jeg troer i Virkeligheden ikke, at Vedtagelsen af hans Ændringsforslag vil medføre Vanskelighed for Lovens Gjennemførelse i det andet Thing. Det er ikke første Gang, det er faldet i min Lod — og jeg har hver Gang maattet beklage det — at forelægge Lovforslag, som det efter deres hele Charakteer nærmest kunde tilfalde Justitsministeren at forelægge, men, om det ærede Medlem, som fremkom med en Bemærkning i saa Henseende, end ikke vil erkjende, at der i de særlige Forhold ligger en Nødvendighed derfor, vil han dog vistnok deri finde en Undskyldning for, at en Lov som denne om Strafansvar bliver forelagt af Indenrigsministeren. Disse Bekjendtgjørelser om Forholdsregler, som skulle iagtages af Førere af Seil- og Dampskibe have altid været udfærdigede igjennem Indenrigsministeriet, og der har jo derhos desto værre i Justitsministerens personlige Forhold været Grund nok til saavidt muligt at søge at fritage ham for Arbeide. — Med Hensyn til selve Ændringsforslagets Realitet skal jeg kun bemærke, at det forekommer mig, at den Affattelse, Lovforslaget har faaet i Landsthinget, ikke lader nogen Tvivl tilbage paa det Punkt, hvor det ærede Medlem for Thisted Amt (Klein) vil finde Tvivl. Ændringsforslaget gaaer ikke ud paa at fastsætte, at Enhver, som har overtraadt de givne Regler, skal, forsaavidt som Skade derved fremkommer, paadrage sig Erstatningsansvar; det ærede Medlem erkjendte selv dette, ja udtalte endog, at han vilde have fundet det meget urigtigt, om noget Saadant var blevet bestemt. I Ændringsforslaget tales kun om det Erstatningsansvar, som „efter Omstændighederne, i Medfør af de almindelige Retsregler" vil kunne paadrages, men, naar Udtrykket er saa lidet bestemt, forekommer det mig egentlig ikke, at det siger Andet med Hensyn til Erstatningsansvaret, end hvad der fulgte af sig selv, om der end slet Intet stod i Lovudkastet derom. Jeg maa for mit Vedkommende udtale, at det ikke